

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนหลังได้รับการเสริมกิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาในการสอนภาษาแบบมุ่งปฏิบัติงาน และเพื่อเปรียบเทียบความรู้ด้านไวยากรณ์ในงานเขียนของผู้เรียนก่อนและหลังได้รับการเสริมกิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาในการสอนภาษาแบบมุ่งปฏิบัติงาน กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคพายัพ จังหวัดเชียงใหม่ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2544 ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา 01-320-013 การเขียน 1 1 ห้องเรียน จำนวน 33 คน ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลโดยใช้แผนการสอนภาษาแบบมุ่งปฏิบัติงานโดยประยุกต์ใช้แนวคิดการปฏิสัมพันธ์มาดำเนินกิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาในการตรวจร่างงานเขียนฉบับที่ 1 หรืองานเขียนของผู้เรียนก่อนได้รับการเสริมกิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาในลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงลบเกี่ยวกับรูปแบบภาษาและข้อผิดพลาดต่างๆ ทางด้านไวยากรณ์ โดยใช้คำถามเพื่อขอความกระจ่าง การใช้คำถามตรวจสอบความมั่นใจ และการพูดซ้ำคำพูดของคู่สนทนา เมื่อผู้เรียนได้รับการเสริมกิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาในการสอนภาษาแบบมุ่งปฏิบัติงานดังกล่าวแล้ว ผู้เรียนเขียนร่างงานเขียนฉบับที่ 2 หรืองานเขียนหลังได้รับการเสริมกิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาโดยผู้วิจัยประเมินความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนในงานเขียนฉบับที่ 2 หรืองานเขียนหลังจากได้รับการเสริมกิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาในการสอนภาษาแบบมุ่งปฏิบัติงานแล้ว และใช้แบบวิเคราะห์ความถูกต้องด้านไวยากรณ์ของผู้เรียนในงานเขียนฉบับที่ 1 และ 2 หรืองานเขียนก่อนและหลังได้รับการเสริมกิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาของผู้เรียน จากนั้นผู้วิจัยนำผลมาวิเคราะห์ด้วยวิธีทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ผลการศึกษาศักยภาพความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนหลังได้รับการเสริมกิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาในการสอนภาษาแบบมุ่งปฏิบัติงาน

ตาราง 5 ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนหลังได้รับการเสริมกิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาในการสอนภาษาแบบมุ่งปฏิบัติงาน (N = 33) คะแนนเต็ม 35 คะแนน

งานเขียน	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	เกณฑ์ผ่าน/ไม่ผ่าน
1. งานเขียนสมัครงาน	20.79	3.05	ผ่าน
2. งานเขียนเล่าเรื่อง	20.67	5.59	ผ่าน
3. งานเขียนรายงาน	19.15	4.81	ผ่าน
4. งานเขียนเปรียบเทียบ	24.73	2.43	ผ่าน
$\Sigma \mu =$	21.3106	2.9647	ผ่าน

จากตาราง 5 แสดงให้เห็นว่าหลังจากที่ผู้เรียนได้รับการเสริมกิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาในการสอนภาษาแบบมุ่งปฏิบัติงาน ผู้เรียนมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเฉลี่ยเท่ากับ 21.3106 ซึ่งถือว่าสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ (17.5) แต่เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของแต่ละงานพบว่า งานที่ 4 คืองานเขียนเปรียบเทียบมีค่าเฉลี่ยสูงสุด เท่ากับ 24.73 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.43 และงานที่ 3 คืองานเขียนรายงานมีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเท่ากับ 19.15 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.81

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบความรู้ด้านไวยากรณ์ในงานเขียนของผู้เรียนก่อนและหลังได้รับการเสริมกิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาในการสอนภาษาแบบมุ่งปฏิบัติงาน

ตาราง 6 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย (μ) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) ของความถูกต้องในการใช้กาลและความถูกต้องในการสะกดคำของผู้เรียนก่อนและหลังได้รับการเสริมกิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาในการสอนภาษาแบบมุ่งปฏิบัติงาน (N = 33)

งานเขียน	ความถูกต้องในการใช้กาล				ความถูกต้องในการสะกดคำ			
	ก่อน		หลัง		ก่อน		หลัง	
	μ	σ	μ	σ	μ	σ	μ	σ
1. งานเขียน สมัครงาน	9.76	5.10	10.55	5.14	9.42	4.26	10.27	4.81
2. งานเขียน เล่าเรื่อง	3.64	3.08	9.27	4.12	8.70	3.61	10.06	3.58
3. งานเขียน รายงาน	4.03	2.62	6.61	2.91	2.33	2.38	5.70	3.04
4. งานเขียน เปรียบเทียบ	9.39	2.37	11.33	2.75	7.61	2.87	10.21	2.87

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตาราง 6 แสดงให้เห็นว่าค่าเฉลี่ยความถูกต้องในการใช้กาลและความถูกต้องในการสะกดคำในงานเขียนของผู้เรียนทุกงานเพิ่มขึ้นหลังได้รับการเสริมกิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาในการสอนภาษาแบบมุ่งปฏิบัติงาน กล่าวคือ ผู้เรียนเขียนแก้ไขประโยคที่มีข้อผิดพลาดในการใช้กาลและสะกดคำได้ถูกต้องเพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการเสริมกิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาในการสอนภาษาแบบมุ่งปฏิบัติงาน ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยความถูกต้องในการใช้กาลแต่ละงานก่อนและหลังได้รับการเสริมกิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาจะเห็นว่า งานที่ 2 คืองานเขียนเล่าเรื่องมีส่วนต่างของค่าเฉลี่ยความถูกต้องในการใช้กาลก่อนและหลังได้รับการเสริมกิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาสูงที่สุด คือ จาก 3.64 เป็น 9.27 และงานที่ 1 คืองาน

เขียนสมัครงานมีส่วนต่างของค่าเฉลี่ยความถูกต้องในการใช้กาลก่อนและหลังได้รับการเสริมกิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาต่ำที่สุด คือ จาก 9.76 เป็น 10.55 ส่วนค่าเฉลี่ยความถูกต้องในการสะกดคำก่อนและหลังได้รับการเสริมกิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษานั้นจะเห็นว่า งานที่ 3 คืองานเขียนรายงานมีส่วนต่างของค่าเฉลี่ยความถูกต้องในการสะกดคำก่อนและหลังได้รับการเสริมกิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาสูงที่สุด คือ จาก 2.33 เป็น 5.70 และงานที่ 1 คืองานเขียนสมัครงานมีส่วนต่างของค่าเฉลี่ยความถูกต้องในการสะกดคำก่อนและหลังได้รับการเสริมกิจกรรมที่เน้นรูปแบบภาษาต่ำที่สุด คือ จาก 9.42 เป็น 10.27